

Pesmi

Marko Gorjanc

DAN Sonce,
ki osvetljuje
okamenele ostanke noči,
je regratov cvet.

Na jasi,
katere hrbet je razburkala
noga radovednega jelena,
leži neprebrana pravljica.

PRAVLJICA Deklica je potovala
skoz teman gozd.
V prsih ji je bilo srce,
tako kot majhen grozd.

Hodila je deklica,
zgubila se je
v gozdu.

Prišla je v kamnit grad.
V dvorani
kjer je streglo strašilo,
je našla prazno mizo.

Danes se čudijo ljudje,
da v temnem gozdu
raste sadje,
podobno majhnemu grozdu.

POPOTNIK Bila je noč,
med hišami
se je plazila senca
zahajajočega človeka.

Tenak glas
je poležaval
med ruševinami spanca,
ko je utrujen
sedel na streho
svojega odmeva.

LADJA Plove ladja
po vseh morjih,
kjer ribe poznajo
človeško meso.

Mornarji gledajo
v zemljevide,
ki so jih ukradli
z neba.

Danes je prišel
po stopnicah megle
rabelj.

Zvezde radovedno
gledajo ladjo,
ki plove po dnu morja.

MRLIČ S plazečim pogledom
I sem zaplaval
nad telesom,
ki je živel
na dvoru steklenih ptic.

Bil sem nepazljiv:
padel sem v njegova
odprta usta.
V trebuhu sem srečal
vso njegovo družino
in svojo ženo.

II Pogovarjajo se
daleč,
visoko nad njegovo glavo.
Deset jih je:
en bel,
drugih devet črnih,
z očmi zemeljskih jam.

POGREB Stopajo črni godci
za belim telesom njegove smrti.
Blede so oči.
V njih spe
nepreživeti dnevi.

Tiho,
kot prvič
mu poje angelski glas.
Tokrat za večno,
prej,
le za kratek čas.

Poslušam tišino

Kordova.

Daljna in sama.

Jada Gaborovič

Joj, kako nenavadno je umreti opoldne. So vitezi umirali opoldne? Vitezi na črnih konjih, spoteni, z mečem čez kolena. Obzidje daleč. Razcefrana zastava. Otožen glas samotnega zvona. Vse za hrbtom. Za teboj. Pred tabo planjava, prekrita s trupli. Ne, nikoli ne pridem v Kordovo. Čeprav poznam vse ceste. Čeprav je moja črna kobila tako vrla. Kajti smrt me pričakuje, še preden pridem v Kordovo.

Nič preplaha, dragi moj. Bili smo, to se pravi, leta šestintrideset smo bili tam krepki, odločni fantje. Takrat sem ga videl. Lahko sem bil ponosen nase. Lahko si ponosen name.

Ponosen nanj. Ponosen. Ponosen. Nanj. Nanje. Na te močne fante. Kako je umreti opoldne?

Opoldne je tišina. Velika, nedotakljiva tišina. Gozd molči. Vrelina pritiska kot z batom. Bilke medleče čakajo. Nič se ne zgane. Iz srca leze ogenj. Oblize telo. Plasti nasičenega zraka se usedajo na možgane. Tam je živahno. Veselje rije skozi, ne briga se za nič, v nemar pušča presojo in razsodnost. Veselje, podobno svedru, ki razmika gobasto tkivo in se zažira v globino.

In potem sem se sklonil nad moškega in žensko. »Nočem živeti ta svet, pusti me in pojdi naprej, ta svet je preklet in nikoli ne bo drugačen, ne spleča se, dopusti mi, naj se vrnem v zemljo, naj se spojim z njo.« In moževe ustnice so bile pomodrele, toda ne od ran, pač pa zaradi groze, sin moj, vseeno sem ju pobral in ju naložil na voz, voli so počasi stopicali, ženski se je bledlo, toda tudi njej ne od utrujenosti ali udarcev, ki so se videli na odkritih delih telesa. »Potrpita, kmalu bomo dospeli,« sem jima govoril, pokrajina je bila prijazna, nebo sinje, kot je špansko nebo opoldne, poleti, pravzaprav se je že prevešalo v jesen, ženska je zrla vame in premikala ustnice, priključil sem se koloni voz, nihče me ni spraševal nič. »Zavrzi naju, amigo,« je rekel možki jasno in prijel žensko za roko. Šele tedaj sem opazil, da je bila njegova roka črna in obraščena, njena pa nežna in bela. »Da, zavrzi naju, človek vendar ne more, ne more zreti tega neba in teh travnikov, ki so prav takšni, kot so bili kadarkoli, namesto da bi postali drugačni, veš,« in vedel sem, da misli na rdečo ali rjavo krvavo barvo, samo da bi ne bilo zeleno in modro. »Zelena barva je umrla,« je